

Η ηθική στο Χριστιανισμό, όπως προκύπτει από τη σάρκωση του Θεού Λόγου

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Όπως γνωρίζουμε, η επέμβαση του Θεού στην ιστορία της ανθρωπότητας αποτελούσε συνεχιζόμενη επί αιώνες θεία αποκάλυψη, η οποία ολοκληρώθηκε με τη σάρκωση του θείου Λόγου. Σκοπός της προ Χριστού θείας αποκάλυψης ήταν να μάθει ο άνθρωπος της πτώσεως από που έρχεται και που πηγαίνει· να μάθει την

καταγωγή του και από πού έχουν την αρχή τους και για τι προορίζονται όλα όσα τον περιστοιχίζουν και, συνάμα, την ύπαρξη και τη δύναμη του Θεού που τα εδημιούργησε· τέλος, το και σπουδαιότερο, να προετοιμαστεί ο άνθρωπος να δεχθεί τον Λυτρωτή που επρόκειτο να έλθει.

Για πολλούς αιώνες πάλευε ο άνθρωπος μ' αυτές τις γνώσεις, που τις διαστρέβλωνε ο διάβολος και τα όργανά του· για τούτο η δοκιμασία της έρευνας και της αμφιβολίας βασάνιζε πάντοτε την ανθρωπότητα. Όσοι είχαν υγιή πίστη δέχονταν τις μερικές αποκαλύψεις που έκανε ο Θεός κατά καιρούς· εν τούτοις δεν μπορούσαν να δουν το κύριο αποτέλεσμα: τη θεραπεία της αρρωστημένης ανθρωπότητας που θα κατέληγε στον εξαγιασμό και τη θέωση. Η έννοια της θείας αποκαλύψεως έθελγε, σαν ένα νοσταλγικό συμπέρασμα, την ανθρωπότητα, χωρίς όμως να πραγματοποιείται ο επαγγελλλόμενος σκοπός. Και αυτός ακόμα ο Μωσαϊκός Νόμος, που εθεωρείτο ο κώδικας της θείας αποκαλύψεως, δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένα μέσο για αναχαίτιση του ανθρώπου από την πολυθεία και την ειδωλολατρεία, και ένας κανόνας για την μεταξύ των ανθρώπων χρηστότερη συμπεριφορά. «Ο Μωσαϊκός νόμος τίποτε δεν τελειοποίησε —λέγει ο Απ. Παύλος— κι έτσι εισάγεται μια καλύτερη ελπίδα (ο Χριστός) διά της οποίας προσεγγίζουμε το Θεό» (Εβρ. ζ' 19)· και πάλι· «Ο Μωσαϊκός Νόμος ήταν μόνο σκιά των μελλόντων αγαθών, και όχι αυτή η εικόνα της πραγματικότητας» (Εβρ. ι' 1).
[\(περισσότερα...\)](#)